

БОЯН НАЧЕВ
КОЛЕДНИ ИСКРИ,
ШАМПАНСКО И СЪЛЗИ

chitanka.info

*На Михаил Булгаков (Всяка прилика с действителни
лица и събития е случайна)*

Ако предпочитате може и бърбън или пък текила и джин, също става, домашна ракия с царска туршия, пиратки, искри от бенгалски огън и пак сълзи. Последните вървят с всичко, особено по празници. Знаменателят остава същият, т.е. слузестата солено-лигава очна секреция, продукт на разочарованията и оскърбленията ни. Горе сменяте само марката на високооктановото питие според предпочитанията, моля!

Така можете и сами да си забъркате заглавието на тази история, която е посветена на Камелия от Люлин и нейните житейски несгоди. Тя е чалга певачка, която в действителност се казва май Кичка, или Краси, различни хора я знаят по различен начин и няма нищо общо с оная нейна известна съименница, ако и да пее и нейните песни. Та за това ѝ викат Камелия от Люлин, за да я различават от другата. Тя се подвизава из разни не особено качествени кръчми из крайните квартали на столицата и пее пред не твърде отбрана публика и така бе до онази нощ. Най-дългата в годината, когато настъпва астрономическата зима — 21-ви декември. Тогава внезапно всичко се преобърна и нощната пеперуда, жрицата на кафанската музика Камелия Кичка изчезна завинаги. Повече никой нищо не чу за нея. След време чак плъзнаха всякакви слухове, че отишла да пее из Македония и Сърбия, били я виждали и в Солун, пристанала била на някакъв баровец и какви ли не още, но истината бе съвсем друга... уви!

— Живо, живо, размърдайте се мърди такива! — викаше няколко часа по-рано същата тази вечер с пресипнал от фарингит и много цигари глас Цури Въцов, някогашен треньор по академично гребане и вече бивш застраховател от вече несъществуваща групировка. Понастоящем горд собственик на механа „Мечкадарите“ в покрайнините на Студентски град.

— Живо, по-живо, мама му, аре, че хората почват да пристигат, пак сме наникъде и тая вечер закъснявате, ще режа от парите, ей!

Това бе една от онези предколедни вечери, когато както обикновено в тази част на годината има много работа. Банкетите се нижат един след друг, коледните партита на най-различни фирми. В такива вечери оборотите хвърчат до небето, но и работата си е къртовска, защото ден година храни. Обилието се излива по масите, но всичко трябва да бъде предварително подготвено. То не са салати, туршии, ордьоври, студени предястия, аламинути, саханчета, нарязани мезелъци, специалитети, мешана скара. Баници, торти, баклави, саралии, соленки, милинки, локумки и всякакви такива само допълват угощенията. Всичко това е обилно полето с отлежали ракии, водки, уискита, вина сухи, пелинови, пенливи и десертни, плюс всякакви видове маркова бира. Празненството е съчетано с шоу програма и буйни танци до зори. Народецът му е отпуснал края. Скандали и сбивания също не липсват, когато алкохолът дойде в повече. След това в малките часове на нощта следват клетви, заричания, пиянски сълзи и обещания. Просташки изстъпления от всякакъв характер неизбежно съпътстват такива вечеринки. Оповръщани и задръстени тоалетни. Лайна и смрад се разливат отвред. Въобще има всякакво особено когато едни хора са решили да се насерат, често дават всичко от себе си. Кеф цена няма! Както и гъз дъно.

Буйни хора се вият, ключеци върху масите — веселбата е пълна! Поздрави и кариоки, празнична томбола с късмети и изненади — също не липсват. По-нататък лепенето на банкноти върху челото и йониката на Евстати, циганина, бе нещо съвсем в реда на нещата за такива увеселения. Споменатият маестро има песнопойка и репертоар с над петстотин парчета — каквито ти душа сака: от соцестрада, през италиански шлагери, евъргрийни, то не са АВВА, Том Джонс, Фил Колинс, Scorpions — блусове, та до кеф ти сръбски, гръцки, македонски, цигански, руски романски и, разбира се, няма как да се мине и без родна наша чалга, ретро и модерна. Тук се извява Камелия и прави фурор сред подпийналите мъжаги, разкършвайки се между масите, наметната с боа от пера. Настава тотално мазало!

Веселбата е в разгара си. Хора пияни се търкалят в несвяст, други пеят или реват с цяло гърло, трети, оживени, нещо спорят или откровено се псуват, а има и такива, които просто кротко спят по масите с накиснати в чиниите физиономии. На другия край на заведението в това време върху маса е покачена някоя доста фиркана и

поосвободена колежка. Примерно така Цеца, диспечерката или Нушето от счетоводството. Прекалилата с водките или бадемовия аперитив колежка се съблича бавно пред изцъклените погледи на позачервените гости, които сега я насърчават с провиквания под съпровода на тежка балканска музика. Какви ли не работи се случват на подобни места при такива събирания. После участниците дълго се срамуват и се чудят и дивят на неподозирани у тях възможности, наклонности и настроения. Понякога изумленията са впечатляващи според манталитета, произхода, занятията, ситуацията и степента на деградация на лицето или способността му да се владее. Често пъти падат маски и задръжки и отдолу се показват грозни пороци. Например скромният и невзрачен деловодител Ананиев, мижитурка, се оказва звяр и изверг след шестата мастика. С възторг разказва вкъщи какъв е Цербер, как бие жена си и строява децата с каиша. Или властната и строга домакинка леля Владка, груба и рязка в делника, се оказва нежна и чувствителна жена, която в момента се развеждала, изпива бутилка водка, разплаква се и разкрива душата си пред смаяните колеги.

У нас колективните събирания са любимо преживяване за трудещите се още от соца, да се изпусне малко въздуха и да се сплотяват масите. Всички са заедно и в делник, и в празник, и в труда, и във веселието, и във ведомствената почивна станция, и в работническото общежитие. Колективистичното начало ни е останало от славянските ни прадеди, които, сплотени, с общи усилия дружно са грабели Империята. И днес хората затова взаимно се проникват и просмукват в един единен и цялостен социален организъм, с аморфна структура от заличени индивидуалности. Простите хора се стремят едни към други да са си заедно, да си станат близки и за да се следят едни други по-лесно. На екзистенциализма у нас се гледа като на някакъв вид изкривяване. Самотният и горд интелгент винаги е съмнителен може би дори опасен!

В столицата легенди се разказват за разни банкети, вдигани през годините от служители на разни ведомства и предприятия: колко души са били, какво се е изяло и изпило и колко било платено. Като се почне със забавите и гуляите на служителите на Машинстрой, Енергопроект, Инжстрой — тунели и каскади, КОЦЕМЕТО, ТЕЦ Дружба, гараж Земяне, Бетонен възел Илиянци, слаботоковия завод и

асансьорностроителния, ЗММ-то, и ИЧКА-то и т.н. и се свърши, с подвизите на разни бригади — строителни, заводски и миньорски с две думи всякакъв отруден народ. Все са такива люде дето като седнат като хора на маса, и в един момент губят всичко човешко. Демек стават себе си. Нищо свинско не ни е чуждо.

Та, както дотук вече казахме, тази вечер се заформяше организирана веселба и в механа „Мечкадарите“, където споменатата Камелия — Кичка е звездата на заведението. Има дори неин плакат, на който тя е изтипосана със златист бански, тежък грим и топирана яркочервена коса а ла Пеги Бънди, наметната с боа от пера и стиснала предизвикателно огромен бич — мъжеукротителката!

Това е Камелия от Люлин, кралицата на треторазрядната ресторантска музика и е съвсем различна от онази известната, ако и да пее и нейните хитове. Особено това, новият, от лятото „Гепя ли те с чуждо, свършен си!“. Така се препитава, като пее хитовете на известните, но винаги ще си остане най-обикновена кафанска певачка — Камелия от Люлин!

— Къде по дяволите е тая Кутка непоръбена? — ругае гневен вече споменатият горд собственик на механата г-н Въцов.

— Пак закъснява тая мърла, нейната мама. Ако пак се довлече пияна, ще я изхвърля, така съм й набрал. Направо я уволнявам още тая вечер. Всички ви ще уволня, за нищо не ставате! Направо ме съсипвате, сили не ми останаха да тичам подире ви. К'во ме гледаш, лельо Марийке, хвърляй тая цигара и почвай руската салата, тя няма сама да се направи. Трябва после да се насипе по ордьоврите. Докога ще ви уча, човек постоянно трябва да ви ръчка и да следи да не засерете всичко, мърлячи! Така сте се разжлямбили само за кръшкане мислите, мърди такива! Да се обърна и всеки път се изсулвате да пушите отзад, вашата мама, и служебната водка е намаляла, все гледате да смучете на аванта. Ще правя ревизия и глави ще падат, много сте се разхайтили. Не ме гледай, ами по-чевръсто — масите още не са заредени.

Така всяка вечер Цури Въцов с ругатни и заплахи въдворява ред сред малкия, но сплотен колектив на механата.

— А бе, шефе, тая руска салата пак ще я поднасяме, вече за трета вечер. Да не стане някоя беля, щото това са яйца, майонеза, да не

натровим гостите...? — пита леля Марийка, на която всички викат леля Яхнийка, главния готвач на ресторанта.

— Марийке, тебе ли трябва да уча, ще пльокнеш две — три кофички с майонеза, ще нарежеш кисели краставички, да има отгоре по-свеж вид и след това ще го объркате с това, което е останало. Тия след три часа ще са така фиркани, че нищо няма да усетят и да е мръднала малко, на сутринта ще си я драйфат у тях си. Претоплете и снощната скара, квото е останало, ама по-чевръсто! Марийке, трябва ли на теб точно да ти обяснявам, ти, дете цял живот си работила в заводски стол. Там банкети нали сте правили, демек знаеш как е, аз ли да ти обяснявам на тебе? За да стигне трябва и нещо да остане и никога нищо не се хвърля. Всяко нещо тук си има двойно и тройно предназначение. Няма излишество и нищо не се хвърля! Щото откъде да избием бонусите, нали всички на мен чакате и само повтаряте дай, дай...

— Шефе, Кичка се обади, щяла малко да позакъснее. Детето ѝ вдигнало температура, Калинка горкото, но каза, че щяла да вземе такси и ще бърза — вика миячката Димитричка и изглежда видимо наквасена още отсега, леко заваля.

Така в тази предпразнична вечер персоналът на механа „Мечкадарите“ се подготвяше да среща гости, гуляйджии. Въпросната механа всъщност е някогашен пункт за вторични суровини, сега преустроен на ресторант с ламаринена ограда, вътре с двор. На места още личаха надписи — предавайте хартия, стъклен амбалаж, метали и пластмаса, държавно обединение „Вторични суровини и преработка“. Тия, дете бяха пребойдисали последно оградата, си бяха оставили ръцете и под постната разредена боя соцът яко прозираше.

Бившият спортен деятел Цветан Въцов, треторазрядна мутра, в момента възпълен пооплешивял трътлек на средна възраст, чичага с щръкнали шофьорски мустачки, с ланец, в мазен анцуг, бе успял навремето през мътилката на Прехода евтино да се сдобие с пункта на някогашните Вторични суровини. На предварително подготвен от общината търг, подкупен чиновник му съдействал да купи тънко мястото. И оттогава все се ослушва отнякъде да намери пари, за да го бутне и на негово място да построи дискотека с боулинг, но към настоящето се задоволяваше да се подвизава като ресторантьор.

Отвън вече се събираха и прииждаха тазвечерните гости, служителите на кабелна фирма „Теле. нет. кабел. ком“ ООД. Офисът им също се намира в Студентски град и тази година също бяха наели заведението за празничния си банкет. За да доизядат руската салата и претоплената скара, останали още от банкетите на „Автосервиз и гумаджийница — ЕВРОГРАЙФЕР — 2000“, на Околовръстното и от куриерска фирма „Стрела ВГ“, купонявали предните вечери. Да му мислят следващите в четвъртък и петък „Бетони Киров“ и „Повдигащи устройства и асансьори — СИРИУС“ ООД. Това е положението! Важното е да има веселба и купонът да тече. Щракай с пръсти, вдигай чаши! Опа — опа! Хайде, дай, Цветко Петко. Кой не види дънце, да не види слънце, много на душманите, на момченце по шишенце, и по-нататък кога сме най-зле, тъй да сме!

Айде до дъно, пак! Щото зян кяр не става. Давай, шефе, давай, ти черпиш... дай, дай, дай!

Всичко това с много песни и шеги, с добро настроение и усмивки от Камелия и оркестър „Евстати“ на синтезатора. Хайде последни поръчки, че ще метем. Лампите гаснат. Айде, че и ние сме хора и ние имаме семейства и нас чакат!

И така всяка вечер до празниците. То не е врява, то не са пиратки, конфети, викове, то не са „Ако зажалиш някой ден“, „Охридското езеро“, „Белокаменна чешма“, „Белите манастири, ох аман, аман“, „Шуми, шуми яворе“, „Сърце, само ти си ми приятел“, „Кой уши байрака“, „Лиляно моме“, „Бяла роза“, „Камъните падат“ и все от тоя дух до потайна доба с ракия и шопска салата, щото така се живее и сто години. „Опса, опса, само да те гепна“! Важното е да ваят кинти. Повече кинти му е майката и да му майката на всичко друго!

След празниците Цури Въцов ще ходи на ски. По-точно ще води новата си млада любовница на зимен курорт, определено трябва кинти. Последно време и Audi — то нещо трака, сигурно са семерингите, ох и тук ще има изваждане. Така е то, жега, работа, пари, работа. Това са празниците, ден година храни. Лее се вино и хоро се вие, като има кой да троши пари има и кой да ги прибира. Ха честита Коледа и Нова година, бум — тряс, шампанско и искри!

— Хайде, последни поръчки, ама наистина последни?! Две таксита през Центъра за „Надежда“, кой е за „Сухата река“, кола за „Банишора“ и т.н.

Весела и щастлива да е, друг път пак сте добре дошли. Забравен чадър на кого е? Тук нищо не се губи, сал споменът остава, моля пак заповядайте! — последни поздрави от Камелия и оркестър „Евстати“ — лека нощ на всички!

— Кухнята е приключила, не, не, нищо повече, съжالياваме, метем. Бяло десертно за из път, ето две шишенца, още 27,60 моля. Нямам и да върна, съжالياвам. Пардон, мерси, весело посрещане.

— Ало, а тоя заспалият там, кой ще го прибира?

— Ей, верно, аре бе Жоре, ставай! Казах ти да не почваш от обяд още. Леле как си се натряскал, какво ще разправяме пак на жена ти? Нали беше спрел. А, не, стига вече, хората затварят, само нас чакат. К'ва голяма водка още, а, не! Аре, да си ходим, така си се оцветил, що така бе човек, казахме ти по-полека. Мърдай, че таксито нас чака. К'во? Къде са ти цигарите, еба ли го?

— Тръгвай, леко, опа, с лявото рамо напред! Ти казарма не си ли ходил? И така всяка вечер, всяка нощ!

О, тиха нощ, свята нощ!

Вечерта по нищо не предполагаше да бъде по-различна от останалите, описани досега, вечер уж като всяка друга. Всичко течеше нормално, както обикновено, но в края на краищата нещата се развиха по съвсем друг начин. Необичайно и някак неочаквано се подреди съвкупност от странни ситуации, които завъртяха абсурдно героите, сякаш бяха орисани от някой зъл магьосник.

Вън времето си беше гадно както обикновено през този сезон. Нямахме сняг, то кога ли е имало сняг по Коледа през последните години. Всичко се обърка. На Банско няма, к'во остава за Студентски град. Задушлива мъгла, смесена със смог, е надвиснала между блоковете и полето към Витоша. Смярад, сух студ и бял мрак, се стелят наоколо и сред тях развлячено се разтварят светлините от преминаващите коли и стоповете им. Някъде в далечината отчаяно мига развален светофар.

Огънчетата от цигарите на първите подранили гости, които търпеливо изчакваха отвън, пристъпвайки от крак на крак, присветваха на групички. Спря такси, след малко се чу кратка разправия, трясък на врата и бакшишът с мръсна газ се изнесе нанякъде.

В механата влетя жена, запъхтяна и видимо бясна с разкопчано късо кожено палто, ловка имитация, купено вероятно от Турция.

Запъти се направо към бара и се тръсна на високите столове отпред. Сядайки, отвори голяма и раздърпана чанта, някога била скъпа и маркова. Оттам изсипа камара червила, гримове, спирали, пудри, фон дьо тен, кремове, запали цигара и започна нервно и припряно да се тъкми.

— Сипи, едно бързо на кака! — обърна се жената към барманчето Маринчо, докато преглаждаше с четка в това време боядисаните си кичури, правеше ги на букли.

— К'во става тук тая вечер, Цецо-борецо лая ли много, че пак съм закъсняла, обяснихте ли му? — продължи да пита Камелия — Кичка, защото това бе самата тя, тигрицата, поп фолк фурията на механата.

— Тъхъ — отвърна Маринчо, изтърсвайки ледарката. Маринчо е хитро селянче, балканджийче, дошло от малко градче някъде от Централен Балкан. Учил известно време нещо, след това прекъснал следването си и сега се препитава из механите на Щутгарт, ту като сервитьор, ту като барман, квото дойде.

— Тъхъ, нали си го знаеш, како! Не му обръщай внимание много-много. Знаеш къв кисел гъз става Цецо, когато замирише на пари, става направо отврат. Няма такъв дзифтар, гледа стотинката да не изтърве. Казахме му, че детето ти се е разболяло, вдигнало е температура и са го откарали в спешното и затова ще се забавиш малко. Хвърчала си до „Пирогов“, и че ще направиш всичко възможно да дойдеш за шоуто, ама знаеш си го...

— Да бе, знаем се, няма такъв цървул като него, тъпкан гъз със зеле. Ще видя аз кога накрая ще ми прекипи и ще взема да си вдигна багажите оттук, нещастник, и без това нищо не плаща. През деня ходя на друга работа, за наема едва изкарвам. После пей цяла нощ, весели тия пияни свини, а той прибира. Втора братовчедка отваря заведение, механа с жива музика до фришопа на Калотина, на митницата. Търси певачка и ме вика. Тираджии, сърби, турци, албанци, наши хора — яко бакшиши! Не като тука. Казва мястото там се било утепало, имало мотел и две бензиностанции и чейндж, ще ваят пари! Скоро ще се махна от тая дупка и от тоя пор. — И Кичка пое поднесената от Маринчо чаша, пълна с водка и портокалов сок.

— Как е детенце? — любопитства любезно барманът — Ще се оправи скоро, нещо сериозно?

— Да чукна на дърво, надявам се, нали е яка като майка си, ще се оправи! Стабилизирали са я, на системи е — двойна бронхопневмония. Ама ще я спасят, казаха докторите и на тях трябваше да шаря. Така стоят нещата! А как само ме ядоса оня бакшиш, дето ме докара отдеве. Вижда ме притеснена, качва ме пред болницата и после вика нямал да ми върне, сега бил излязъл и там двайсетачка. Купих си цигари и сега съм с четири лева, квото изкарах снощи, всичко отиде. А Калинка ще се оправи иначе, тя да ми е жива и здрава, да се оправи! Вчера нали не учиха и цял ден се скитала нагоре — надолу с приятели и днес 40₀.

— Като нямам пари да взема жена да я гледа или за занималня, цял ден кръстосва улиците и не я знам ходи ли въобще на училище, то днес и днешните ученици са едни. Знаеш ли едно време имаше униформи, караха ни да носим престилки. К'во знаете вие сега?

Заведението започва вече да се пълни и новодошлите да се настаняват около празничните маси. Където шопските салати стройно подредени около шишетите, гreeха като малки елхички, сякаш са направени от натрошени коледни играчки и нарязани борови клонки, посипани със сняг от настъргано сирене.

Следват блюдата с руска салата и снежанка, които намазват на мазен бъркоч, смесен с опикана киша — прелест! Царската туршия и киселото зеле, полято с оливия и наръсено с червен пипереч, извикваха възторг и сито доволство, а розовите езици на филетата и червеникавата веселост на луканката и пастърмата направо умиляват, ако не се вглеждаш твърде много в синкавия нюанс на тленността. Проточилите се възвишения от нарязани меса и мезелъци обхождаха протежението на масите като гранична полоса и се овенчаваха в краищата с грамади от портокали, мандарини, банани, ябълки и киви. Искряща веселост струи и от изпотените бузи на каните с пелин, грейт швепсове и коли, бляскат соди, фанти и миринди!

Чуват се няколко акорда, монотонно повтаряни. Евстати настройва синтезатора и продухва за проба микрофоните. Глъчката от развеселени хора, дошли да си прекарат добре, се усилва — хихот, одобрителни възгласи, изпровокивания. Атмосферата на вечерта сама се създаваше от обстановката и приготвянията за празника. Хората се черпеха, искаха да разпуснат.

— Я, каке, ела да помогнеш малко! — обърна се Камелия към Маринчо — че виж оная свиня снощи, дето ми се нахвърли, как ми е

скъсал отстрани роклята. Хвани тук отзад с тая безопасна игла, че не стигам. Утре на светло ще я шия. Мръсникът му неден! Колкото да изкара тая нощ, може и да я хвърля, ще си взема направо нова, ще трябва да изкарам така някак нощта. Нямах хич време да я сменя. Така се случиха нещата. Не съм се прибирала от снощи, нали денем работя в една бакалия, реда стелажи, подреждам, мия. Там съм с престилка и като се обадиха, че детето не е добре, вдигнало температура, веднага хукнах за болницата и въобще не съм имала време да се прибера и да се преоблека за вечерта. Криво-ляво ще трябва да пея с тая рокля, дано не личи много, придърпай я още малко и там забоди пак. Дано не се свлече по някое време. Ама оная пияна свиня снощи, видя какво направи. Директорът на спедиторската фирма, тръгна да ми налива шампанско в пазвата, искаше и на ушенце да му пея, представяш ли си? Аз такива много ги мразя. Простак с пари. Изкарал 50–100000 и кой съм аз, дрисльо! До вчера бил шушумига с три лева в джоба и като всички нас си е налягал парцалите и е мръзнал по спирките, а днес има Audi! Баровец го раздава. Видя го колко му е акъла. Искаше по едно време гола да му пея на масата, когато вече съвсем се нафирка и ми разкъса роклята, свинята! После щеше нова рокля да ми купува, зарече се, щяла да бъде Гучи, Версаче, не Долче и Габана, да бе, вярвай! Къде е роклята? Да не би да са я пратили, докато ме е нямало, докато съм тичала днес по болниците. Добре, че Цецо се намеси снощи, та го усмири тоя и го отпрати да си ходи, щото нещата вече в един момент излизаха от контрол, казвам ти! Току-виж беше станало както онази по-миналата Коледа. Тогава пак такъв един навлек, също много си беше паднал по мен и накрая го вкарах в изтрезвителя. Строших му бутилка SMIRNOFF в главата и не мръдна повече, дотам се бе стигнало. Мръсникът, му с мръсник много ме издразни, завря се под полата ми, а и аз бях бая мотана, след полунощ беше. Тогава пеехме заедно със Снежето. То, момичето, се уплаши много тогава и напусна след това, не издържа. Аз все на такива попадам. Тоя занаят не е за всеки, трябва да имаш дебели нерви, яка гъзга и да не ти пука особено, иначе си out! Трябва да можеш да търпиш всякакви, барабар с гнусотиите им, ама до време. Оттогава съм соло само с Евстати, ама и той е едно канче кокали и като стане напечено, се свива зад йониката и си трае, трябва сама да се оправям. К'во да прави човекът, на възраст е, и виж го само — артист! А така! Май не личи, не се вижда много-

много, ако някой не я дръпне пак. Е, тогава ща, не ща, ще трябва да пея гола, ха-ха! Маринчо, Маринчо сипи на кака още едно от нейното, коктейл Ками, да ми дойде гласа, че след малко трябва да се стягам. От тия инструментали, дето ги къдри Маестрото, на гостите скоро ще им доскучее и Цецо пак ще се размърнка, че нищо не правим, бадева му ядем хляба и увеличение сме чакали. Който иска бакшиш трябва да си го заслужи! А шефът къде е сега?

— Отзад в склада е. Докараха му месо, братя Чапкънови от нелегална кланица, та се пазари за цената с тях. Гледа да смъкне, колкото може кучето, имало сега голямо предлагане. Нали на Теменужка е обещал кожено палто за Коледа. Всичко това трябва да се избие някак. После и на курорт ще ходят, май на Банско.

По-късно същата тази вечер, след като бе изпяла вече няколко сръбски песни и захващаше „Кукавица“ на Драгана, започна сбиването. Първоначално стана просто ей така като на шега и изведнъж се преля в масов побой. Хореографията на мелето много напомня на тази на ансамбловите съчетания в художествената гимнастика. В случая изпълнителите бяха пияни, зачервени и разпасани мъжаги, които се търкаляха по пода едни други в различни посоки и формати, правейки фигури в комбинация 3 на 1, 5 на 2 или 7 на 3, като междувременно си помагаша със столове, посуда и летящи прибори и шишета. Хвърчаха яки от ризи, ръкави и крачоли, заедно с по-големи части от дрехи, панталони и обувки дори. Грозно, но ефектно изпълнение, което унищожил и съсипал уютата и традиционната битова обстановка на механа „Мечкадарите“, собственост на треньора по академично гребане г-н Цветан Въцов, същият е МОЛ и главен инвеститор на обекта.

До голяма степен за случилото се произшествие, което сложи и край на това му бизнес начинание си бе виновен и самият собственик. След побоя от заведението нищо не ставаше, не остана нищо читаво. Спря дори токът. Таблото изгоря. В мелето дали случайно или нарочно някой го бастиса. Бирена бутилка, пълна се разби в бушоните и предизвика късо съединение. Дотам се стигна поради лакомията на Цецо-борецо, който, за да не изтърве случайно някой клиент и да се налага, направи фатална грешка.

Няколко маси, останали незаети първоначално от фирмата, наела заведението за вечерното си парти, той да вземе да ги шитне на друга

компания, пък после да пристигнат повече хора и стана мазалото. Така още от самото начало се поопънаха малко нервите, но скоро всичко се умири и се кротна. Някак си се сместиха. Проблемът, от друга страна бе, и в характера на хората от допълнително дошлата друга компания, заела останалите свободни маси. Да не се мине случайно Цецо гледаше да запълни всичко, та ако ще да се пръсне по шевовите механата. Квито ще да са гостите, важното е да плащат, но придошлите, оная другата компания не бяха кои да е. Те бяха известни като бандата на „сивите вълци“. Така ги зовяха, това всъщност бе шофьорска бригада на шофьори на тежки камиони, които отсреща имаха база с гаражи и работилница. Мрачната им слава на въпросните идваше от масовите сбивания и погромите над заведения, които те устройваха. Не една и две кръчми по Околовръстното бяха попилели тези бабаити в изблик на пиянските си изстъпления. Като че нарочно тези мъжаги ходеха, за да предизвикват конфликти и после погрома. Говореха за тях, че като нямало вече какво да потрошат, качвали се на мощните си свръхтежки камиони и доразрушавали разсипаното заведение, минавайки през него, като за капак на всичко.

Стана интересно, боят прерасна в масови сцени — всеки срещу всеки, и точно тогава, както се случва в TV форматите блокбастърите, действието прекъсна в най-сюблимния момент. Едновременно нахлуха и полицаи, и сотаджии и сложиха край на развилнялата се баталия. Тогава спря и токът. Някой май нарочно запрата бирата по бушоните. Защото ситуацията ловко бе използвана от главните виновници, които на часа се ометоха през задната врата на склада и се разпиляха в нощта. Малцината, задържани от органите на реда сиви вълци се правеха на умрели лисици, много пияни, ошеметени, нищо не си спомняли, някой ги нападнал отзад, както кротко си празнували и ги фраснал с нещо. Нямали никаква вина за случилото се. Както и да, е отведоха ги в районното. А горките служители на кабелната фирма, които не бяха успели да избягат още в самото начало, ги откараха, кой с такси, кой с линейка, дойдоха няколко, от полесражението. Някои дори се наложи да посрещнат празниците на екстензии в „Пирогов“ и „Св. Ана“. През това време сивите вълци успяха да потрошат още две кръчми, добре се повеселиха! Като цяло и те бяха виновни и за провала и на тазвечерното празненство на кабелджиите. Първоначално започнаха да задирят жените им, да подмятат откровени мръсотии,

докато накрая се стигна и до директно словесно спречкване, съпроводено с изливане на питиета върху главите на опонентите... и боят сам си се почна от този момент нататък.

Трябва тук да отбележим още нещо важно, което се случи през тази вечер. Половин час някъде преди да се разрази описаната баталия в кръчмата, пристигна и една друга малка групичка лица, лични гости на Цури Въцов, негови познайници, които той чевръсто настани в собственото си сепаре, служебното, и се зае лично да ги обслужва. Въпросните от групичката, пет-шест души още от пръв поглед си личаха да са от крими контингента. На влизане последен вървеше едър мъж, възмургав, на средна възраст, носеше черна, кожена шуба и дънков каскет върху бръснатата си глава, захапал бе дебела пура. На този последният от новодошлите Цецо особено много му се слагаше, чак губеше мярка. Веднага примъкна чинии с мезета, донесе бутилка Chivas, поднесе огънче на авторитетния си гост, когато пурата му загасна, въобще шеташе като за много специални хора. Когато посочените влизаха, Камелия таман извисяваше глас в трелите на любимо кафанско парче на известен юго изпълнител, докато отзад ѝ пригласяше Евстати и само дето не си глътна езика и не млъкна насред песента.

Пристигналият авторитетен господин не бе някой друг, а небезизвестният на времето Емо Шмекера от Връбница, самият той. Някога преди доста време Кичка бе работила за него. Преди десетина години изчезна. Занимаваше се с измами, сутеньорство, забърка се с наркотици и други гадни неща. Чу се, че го прибрали на топло и сега след толкова време вече бе излязъл, явно съвсем наскоро. Май са го пуснали преди празниците за добро поведение. От него направо вонеше на пандиз, така се бе просмукал.

Когато се разрази сбиването, групичката от VIP гости на Цецо въобще не се намеси, сякаш подобни изпълнения бяха далеч под класата им и те предпочетоха само да се забавляват като странични наблюдатели, заливайки се от смях, удобно разположени в сепарето като в театрална ложа. Само от време на време някой от тях се протягаше, за да забие по някой ритник в главата на някой повален, пълзящ в непосредствена близост до тях. Голяма веселба, беше им много гот, видимо се забавляваха със случващото се.

После пред полицията г-н Въцов гарантира, че въпросните лица са негови лични гости и че не са имали нищо общо със случилото се, нито самите те имали желаниа да повдигат оплаквания срещу някого. Самият собственик на механата бе отведен да даде показания в районното.

Малко да върнем кадъра назад. Непосредствено преди побоят да се разрази, Цецовите гости са насядали удобно в сепарето, попейват скъпо уиски, замезват с царска туршия, пастърма и домашен суджук и си шушукат нещо, хилейки се. Емо Шмекера се е навел над ухото на Коце Валяка, негов стар авер, който е избил на хора повече зъби, отколкото е извадил главният ортодонт на Първа стоматологична поликлиника, мъж вече на години, пред пенсия, и му шепти:

— Коце, я виж това пиленце дето грачи зад микрофона? Помниш ли я? Краса червената, бе! Сещаш ли се? Заработваше на Околовръстното на Люлин, аз ѝ бях сводник по онова време. После я взе Глигана, оня бе, Гошо Глигана, дето всичко хвърляше по ротативките и дето щеше да ги вади заедно с Пепа Джедията да работят чак у Испания. Ама го застреляха. Той беше голям боклук и свърши като такъв. А я, я виж нашта сега, преквалифицирала се е и се подвизава като Камелия, прави се на певачка, видя ли отвън какъв плакат си е барнала, курва мръсна! Тя ме натопи на куките, та ме тикнаха след един хубав бой. Бях ѝ теглил як марииз, щото се опитваше да ме работи, да крие кинти и да настройва другите момичета срещу мен. Синдикат щяха да си правят, представяш ли си, с осигуровки социални и здравни, да умреш от смях, добре ги подредих!

Та Краса и оная Пепа ме топнаха и свидетелстваха срещу мен. На Пепа се бях зарекъл да ѝ изтръгна сърцето с голи ръце, ама била скъсала конеца преди години още. Сгазил я ТИР на Дунав мост. Типична курвенска смърт. Била е пияна, дрогирана или просто местните апапи са се отървали от нея заради нещо. Знае ли човек. Много ѝ знаеше и на нея мръсната уста, мама ѝ! Получила си го е! Я внимателно, като се поразотидат хората, иди и ми доведи това пиленце да ми попее тук на масата, че и с нея имам да оправям сметки, майка ѝ мръсна да еба!

Как се случи така? Тоя боклук точно тук да цъфне тая вечер. От цяла София баш тук да се домъкне, зер няма други кръчми, точно тук. След толкова години отново се сблъсква с тоя изверг. Не знаеше, че е

излязъл, мислеше тоя ще изгние вътре — мислеше си Камелия и вече се чудеше как по-бързо да се омете, само да успее да се измъкне някак си. Тоя, ако я докопа, беше свършено с нея и тя го знаеше. Как се беше домъкнал точно тук? Като гледам как му се мазни Цецо, сигурно се знаеха отдавна от подземния свят, още от навремето. Емо като е излязъл, явно е почнал да разпитва насам-натам и сега е влязъл в дирите ѝ или е тръгнал да си прибира вересиите от тоя и оня, за да си стъпи отново на краката, и случайно е цъфнал тук. Нелепа история, малшанс. Точно в тая забита дупка да я открие изродът, направо ужас! Помнеше добре, че гадината имаше навика живата стока, която му се противеше, освен да я пребива, но и да разрязва лицата им с нож. Така ги бележеше за цял живот и ги държеше в покорство. Голяма гад! А и тия, дето са се домъкнали с него, бяха и те една стока — измет! Познаваше някои.

Щом почна мелето, и Кичка на часа си грабна палтото и се опита да се изсули в патакмата, ловко заобикаляйки развилнелите се побойници. Добра се до врата и миг, преди да се озове навън, някой я сграбчи. Изви ръката ѝ, само дето не се напика от болка, и изсъска в ухото ѝ:

— Мърдай, кучко, и без глупости, усещаш ли ножето? Ако не си послушна, разпарям те като агне и червата ти ще изтекат направо на пода!

Коце Валяка бе уловил Камелия, извил ръката ѝ отзад на гърба и я тикаше пред себе си, все едно я придържа, а с другата бе опрял широко острие под ребрата ѝ, като ловко го бе прикрил с кърпа за сервиране. Така розата на механа „Мечкадарите“ се озова похитена и бе замъкната във VIP сепарето против волята си да се срещне очи в очи със свои стари познайници. По празниците стават чудеса, казват. Някого, когото мислиш за мъртъв отдавна, взема, че възкръсва, кофти работа!

Заставиха клетата Кичка да седне между тях и я обградиха изцяло с внимание.

— Как си, писе, помниш ли ме? Щото аз не съм те забравял. Всяка нощ през последните десет години съм си мислил за теб. Как те режа къс по къс и храня с теб бойните си кучета — нареждаше през зъби Емо Шмекера. Същевременно се стараяше да бъде галантен и наля уиски на новата си гостенка, предложи ѝ цигара, поднесе огънче.

— Искаш ли содичка, писе, или го лочиш чисто — дори се насили да се усмихва някогашният сводник.

— Но тези неща с рязането вече са ми скучни, наситих им се, пък и питбулите ми са преяли сега. Загубих съвсем наскоро скъпи някогашни приятели. Бог да ги прости, аз не можах! Та както казах, имах да оправям едни работи със стари приятели и виж сега животът след толкова време пак ни събра. Имам чувството, че след тези празници май няма да остане много народ, дето ме е познавал отпреди. За теб обаче имам нещо специално, нали винаги си била специална за мен. Смятам тая нощ да те запозная с най-добрия ми приятел и той е много специален, даже екзотичен. Генчо се казва, по-точно крокодила Генчо, като крокодила Гена, негов московски братовчед, сещаш се приятеля на Чибурашка. Само, че Генчо-Генади не е точно крокодил, а алигатор. Донесоха ми го от чужбина, от топлите страни, беше съвсем малък, когато ме прибраха на топло, но добри хора се грижеха за него, не го оставяли да гладува и сега вече е пораснал, в разцвета на силите си е. Голяма скица е, само усмивката му е малко щърба и грозна особено когато от нея виси човешка ръка, но е симпатяга, ти казвам. Мисля, много ще си паснете, направо ще те изпапка, тръпне да се запознае с теб. Определено си пада по красиви жени. Жалко, че след това те са свършено неузнаваеми или поне това, което остава, след като ги храносмели. Ти по-добре всъщност знаеш колко преходна е хубостта и всичко въобще в този лъжовен свят, сама ще се убедиш съвсем скоро. Малко ще се поразходим до вилата ми — там го държа Генчо, в мазата, направил съм му басейн, там му е леговището. Страшен сладур е, със завиден апетит, всичко си изяжда и е много хигиеничен. Елегантно и удобно се работи с него, чисто и практично е. Не после да се чудиш какво да правиш с трупа. Всичко е много просто, обикновено бутаме човека в басейна и от него остава след време само нещо голямо колкото кокосов орех. Демек толкова голямо е акото му на Генчо. Тая гад какъв стомах има, стапя вътре дори черепът на човек, еба си киселините има тоя звяр, представяш ли си? Видът им на тия бил на над 100 милиона години. Все едно те е погълнала праисторията, а? Какъв ли е бил тогава света...? Виждаш ли какво съм ти приготвил, за теб, миличко, и ако това не е уважение, каквото си дължат само стари познати, препатили много заедно, каквито сме ние с теб! А, има една деликатна подробност, Генади жълтото не го разтваря и да не го

мъчим, ние предварително сваляме златото. Така, че ще ме прощаваш, но тези обички и ланчето ще ги свалим още сега. Имаш ли обици или пиърсинги някъде другаде по тялото да проверявам ли...? Мародерството е грозно деяние, а и на никой не му се рови после в „ореха“ на Генчо.

— Коце, я ѝ резни ушичките на тая и ми ги сложи тук в чинийка до бахура!

В този момент се чу трясък от изгърмялото табло и настана мрак и суматоха, боят спря. Нахлуха полицаите и сотаджиите и това спаси за момента нашата певачка от това сериозно да пострада още сега. В тъмното тя бясно впи зъби в ръката на Валяка, който я бе сграбчил. Това го изненада, но не го впечатли особено. Той мигновено ѝ фрасна такъв шамар, че Кичка се свлече в безсъзнание под масата, където остана кратко да си лежи, докато се развиваха по-сетнешните събития — арестите и обуздаването на побойниците и оказване на първа помощ на пострадалите.

Няколко вечери по-рано се бе случило нещо интересно. Нашата злочеста героиня Камелия или Кичка преживя нещо необикновено, за което тогава не си даде сметка в достатъчна степен, но което преобърна живота ѝ като цяло. Беше привечер и Камелия помагаше в склада на леля Марийка както обикновено, когато имаше повече време, пък готвачката все нещо ѝ заделяше. Беше излязла отзад зад кръчмата да изхвърля някакви боклуци и се стресна, когато от здрача иззад един от контейнерите изникна едно противно същество, от появата на което първоначално те побиват тръпки и после като го огледаш повнимателно те догнусява. Това бе баба Зулфие. По-точно баба Зулфие Селямсъзова, както би трябвало да се води по паспорт, ако някога въобще е имала такъв. Беше толкова дърта, че и тя самата не си спомняше кога се е родила, може би още по турско да е било.

Та въпросната бабичка имаше твърде необичаен и отблъскващ изглед. Беше превита на две като скоба, с изхвъркнала гърбица и увиснала от шията глава. Имаше вид на пребит мисирка. Лицето ѝ бе изключително грозно и противно, цялото увито в шал. От него стърчаха остра брадичка и голям гърбав нос, покрити с брадавици, както и самото ѝ чело. Имаше перде върху едното си око, то бе бяло и

непрекъснато сълзеше, а другото ѝ бе студено синьо и гледаше хищно като на влечуго, направо те хипнотизира. От свитите ѝ като кокошо дупе виолетови устни стърчеше пожълтял, дори кафяв зъб, сигурно единственият, останал. Баба Зулфие е облечена, по-скоро е омотана изцяло в парцали и е поела връз себе си цялата световна мръсотия от горе до долу. Държи в едната си ръка торба, а с другата стиска метла, направена от дебела сопа и навързани на нея брезови клони. Тя никога и нищо не мете с нея, но я държи изправена нагоре и само се подпира на нея, някак ритуално, като с жезъл.

Бе толкова гадна, че пред нея баба Яга може спокойно да мине за Снежанка. Баба Зулфие е противна, долна твар, мяза на същинска вещица и тя действително е точно такава. Цял живот е правила само злини, заклинания за смърт, чародейства за болести, нещастия и уроки, проклетия за несгоди и невървеж. Владее знахарство и билкарство и безспорно е на „ти“ с тъмните сили. Можеш да я зърнеш все на прокълнати места, обикновено в потайна доба. Запуснати селски гробища, затънтени гори тилилейски или из градските бунища и боклуци и отходни места. Торбата ѝ е пълна с какво ли не змии, гущери, жаби, изсъхнали, билки, крила на прилеп, сова и бухал, въже от обесен и какви ли не детски и животински кости, вълча челюст, нокът от чакал, лапа на черна котка, клон на гарван — все дяволски работи.

— Сполайти, парясана сестро! — поздрави злата бабичка.

Кичка също поздрави и чак си плю в пазвата, така се стресна. От известно време двете се засичаха вечер край контейнерите. Баба Зулфие изпросваше по нещо.

— Да ти се намира хлебец и малко тютюнец, а?

— Ох, бѐ, бабке, изкара ми акъла, все така се прокрадваш, като някакво привидение си, човек в тоя мрак не знае жива ли си или що си? Чакай, заделила съм ти нещо! — и влиза в склада. След малко ѝ подава плик с някакви остатъци, които все още стават за нещо и 4–5 цигари.

— Дай баба да ти върже конче, момците да лудуват по теб — благодареше просякинята и протягаше костеливата си ръка с изпочупени нокти, наподобяваща изсъхнало коренище, а бе същинска вещица. Освен всичко бабичката непрекъснато пушеше и си говореше сама някакви неясни неща и сама се кикотеше също толкова

неразбираемо, като кискането ѝ често се удавяше в хриптенето на задушлива кашлица. От това съвсем нищо не ѝ се разбираше и хъхренето ѝ звучеше като стенание на запушена стара клозетна тръба, нежели като човешки глас.

— Дъще, сполайти, Този, който вижда, ще те възнагради за помощта към една бедна старица! Послушай, да ти река нещо, щото баба скоро ще си ходи. Ще дойдат мътните да ме вземат и караконджоли да понесат душата ми към тартара. Там в пъклото, при Шейтана, ми е мястото, при джиновете му, на които цял живот съм служила. Да си почина най-сетне и света да си почине от мен. Щото баба много зло е видяла и много е сторила. Светът няма да се поправи, всичко си е заслужил. Скоро, тия нощи, по пълнолуние моите сестри, дружки ще се сбират горе в планината и там ти ще ме наследяш, когато му дойде времето. Ти още не знаеш, че си една от нас, аз трябваше да те откроя, от кога те диря... Ти си предопределената да станеш кралицата на Шабаша и да приемеш милостта му. Като наближи времето, всичко ще научиш, нещата сами ще ти се разкрият. Ето, вземи този пръстен и много го пази — като очите си! Той ще те води, с него можеш да летиш през различните светове, да ставаш невидима и да излизаш от тялото си, когато пожелаеш и да скиташ в други измерения. Постепенно всичко ще научиш! Пръстенът ще те води, той е много стар, още от преди векове е донесен от Арабия и служи за призоваване на дявола, нашия баща. Пази го много, хорски очи да не го зърват и денем не го слагай! И ѝ подаде зеления салпиринчен пръстен с някакви странни знаци по него и изображение на човек от кръста надолу увит като змия.

Камелия не разбра много от казаното, пък и не обърна кой знае колко внимание на неясните бабешки брътвежи на старицата, удавяни често в спастичните хрипове на кашлицата ѝ, но от учтивост, за да не я обиди или не дай боже разгневи нещо, прие пръстена и го прибра в джоба на палтото си, където и го забрави.

Само ѝ трябваше да се разправя с луди бабички, които да я кълнат и пустосват, достатъчно грижи си имаше, а и бабката очевидно не бе с всичкия си.

Да се върнем обратно в празничната, по-точно в съсипаната празнична вечер. Докато полицията обуздаваше биещите се, Цецо услужливо домъкна отнякъде петромаксова лампа и тя като месечина

огря полесражението и хаоса от разрушението. Злосторниците, които не бяха успели да избягат навреме, ги натовариха по патрулките. Цецо също беше събран да дава показания какво се бе случило и защо е допуснато това. Всички бяха отведени в районното. В погромената кръчма останаха само Емо Шмекера и шайката му, явно полицаите не искаха да си имат работа с тях и само формално провериха документите им и ги оставиха, особено след като и собственикът категорично гарантира за тях. Сега те се чувстваха като у дома си и разполагаха с цялата кръчма. Кичка продължаваше да лежи в несвяст на пода под масата. Там никой не я бе и забелязал. Емо се разстъпи, крачейки тежко сред изпочупените чинии, посипаните манджи, салати, стъкла, прибори, локви разлят алкохол, кръв и повръщия. Отиде до бара, избра си най-приличната бутилка уиски, взе си чаша и се върна при останалите също толкова тържествено, ходейки над нещата. Той бе сега пълен господар на положението. Разпали отново угасналата си пура и с лека небрежност посочи към проснатата Камелия:

— Я, събудете пиленцето, че взе да става скучно, всички се разотидоха и сега няма кой да ни весели! Все пак иде Коледа, нали? Дед Мороз всегда придъот нам подарки раздаот! И ние сме хора, по дяволите, дошли сме да прекараме приятно няколко часа. Пък тя стана каквато стана и собственикът и целият персонал офейкаха. Няма кой да налее по едно, на самообслужване сме. Каква, ей, стана тя! Ей, хората много са се изнервили навън, лош е станал животът, всички подивяха, мама му! Я, бъзикни си телефончето, момче, и ми пусни някаква музика, ама да е силна от нашта! Искам веселба, настроение, фойерверки, песни и танци до зори!

— А, така! — и Емо започна да щрака с пръсти и да пляска с ръце в ритъма на разнеслата се чалга от джииесема на единия от лейтенантите му.

— Мамка му, искам купон — празник за душата, я вдигнете певачката!

След бързи два шамара и шише минерална вода върху главата ѝ Кичка дойде на себе си. Освести се, първоначално запримига объркано, без да може да осъзнае ситуацията. В следващия миг се изписа див ужас в очите ѝ, когато разпозна физиономии на заобиколилите я. Вдигнаха я и я сложиха да седне. Емо се облегна на

масата до нея, бръкна в джоба си и извади малка кутийка, от която изсипа три хапа и ги постави внимателно пред Кичка.

— На, да опиташ заради какво изгубих десет години зад решетките. Нали ти ме топна, кучко! На, пробвай!

Камелия само поклати глава, без да смее да каже нещо.

— Слушай, курво, лапай „бонбоните“ бързо, щото аз ще те накарам — изръмжа Коце като разтриваше ухапаното на ръката си. — Има три начина: или сама ей с тая количка ги преглъщаш внимателно и леко и ще видиш към кеф те чака, или аз ти разбивам физиономията и ще гълташ хаповете заедно със зъбите си, или пък да не ти развалям фейса, може лекичко само да ти резна трахеята и с пръст там ще ти го набутам в гърлото, проклетото екстази, кучко, лапай, че се изнервих!

И Камелия механично се подчини и глътна веднага хапчетата ей така, направо, без нищо. Извергът я сграбчи, стисна брадичката ѝ и навря в зиналата ѝ уста гърлото на бутилка водка. Изля половината, докато жертвата не почна да се дави, и чак тогава я пусна. Кичка лошо се бе задавила и докато още се бореше за глътка въздух, усети такова замайване и изтръпване, сякаш ѝ бе направен електрошок. Мозъкът ѝ моментално се превърна в малиново желе, а през тялото ѝ премина на вълни огнен вятър, който буквално разтопи костите ѝ. Последва гърч и изопване назад, след което настъпи пълна безчувственост и тя отлетя нанякъде. Повече всичко, което се случваше около нея и с нея нямаше никакво значение. Всичко избледня и угасна. Някъде отдалеч идваха провлачени и неясни звуци. Тук трябва да уточним само, че при спазмът, предходил припадъка, едната ѝ ръка случайно попадна в джоба на палтото ѝ и зеленясалият вещерски пръстен на баба Зулфие сам се наниза на безимения пръст на Камелия. Все едно за нея специално бе направен, веднага така ѝ лепна. Оттогава се задейства и една друга сила в нея, по-древна и по-могъща от човешките инстинкти.

След известно време съзнанието ѝ се избистри, остана само пълната безчувственост и усещане за безкрайна отдалеченост и отсъствие от този свят. Все едно наблюдаваше собствения си живот отстрани, през изпотена витрина, абсолютно дистанцирана от случващото се в действителността.

Носеше се във въздуха, горе, високо под свода на самия таван на заведението, осмисляше, че лети свободно в пространството, лека като перце. Прокобата на дъртата циганка действаше, бе успяла да ѝ

предаде вещерството си. Камелия се рееше отгоре и оттам наблюдаваше грозната сцена, осветявана от петромаксовата лампа и мятащите се по стените наоколо сенки. Долу тялото ѝ лежеше проснато върху масата на сепарето със смъкната и разкъсана рокля, а върху него се мятаха диво голи космати мъжки задници. Мъжагите се сменяха запъхтени един след друг... и това продължаваше така все едно цяла вечност, но тя не чуваше и не усещаше съвършено нищо.

По-късно дойде на себе си, душата ѝ се бе прибрала обратно в тялото ѝ, когато усети, че Цецо я свестява. Бе се свлякла от масата или я бяха изритали, лежеше на пода и всичко я болеше. Цецо се бе върнал междувременно от районното, след като там щателно бе описал случилия се инцидент тази вечер и виновните лица. Бе разбрал какво е станало в негово отсъствие, тия негодници как гнусно са се възползвали от Камелия, виждайки я в какво състояние е. Гола, в шок и цяла трепереца. Стана му обидно и гадно и съвсем се скофти, оглеждайки пораженията от погрома. Не че му пукаше кой знае колко за Кичка, знаеше що за стока е, но все пак тя работи за него, един вид е негов човек, под негово попечителство е. Такова посегателство, остави, че е мерзост, долното групово изнасилване, но бе арогантност, която целеше малко или много да му подсказже нещо.

Емо Шмекера, прясно излязъл, неслучайно се бе присетил за него и бе довтасал в механата заедно с копоите си, сигурно щеше да му иска голяма сума. Навремето, в началото, когато започна бизнеса, той му помогна вярно, но днес е дошъл да си търси лихвите. Трябват му кинти, за да влезе отново в играта, да си стъпи на краката. Дълго бе отсъствал и сега искаше да си върне уважението и да покаже кой е босът, ясно!

Опита се да утеши и успокои клетата Камелия, доколкото можа, привдигна я и я сложи да легне внимателно върху няколко стола, като я покри с палтото ѝ.

В това време групичката мъжаги, среднощните гости, се бяха разпалили здраво. Играеха комар и сумите хвърчаха зашеметяващо. Уискито се лееше и онези ревяха наквасени, остървени от залозите и динамиката на играта.

Цецо седеше отстрани до масата, върху която растеше парсата замайващо, пиеше водка направо от бутилката и бе изпаднал в тъпо безразличие. Около него крещяха, надвикваха се, спореха, увеличаваха

все повече и повече камарата от кинти, а на него му бе вече все тая. Всичко бе изгубил само в една нощ. Трябваше да почва отначало, пак дългове, ипотеки, разпавии, а тия идиоти тук се забавляваха за негова сметка и не си мръднаха пръста докато траеше погрома.

Бяха изпили всичкото налично уиски и продължаваха да се наливат с каквото има, но на него, казахме, му бе все тая. Да върви всичко по дяволите! И това точно преди празниците, егати късмета! Застрахователите сигурно нямаше да платят нищо. Оправяй се сам. Ще вземе да запали всичко и да си тегли куршума, но бе толкова смазан, че и за това нямаше сили даже. Майната му!

— Ей, Цветане, стига спа, вземи се размърдай и донеси някакво мезе, че изгоряхме с това голо пиене. Айде, че ми е тръгнала една ръка, аре бе човек, живни и за теб ще оставим нещо. Виждаме, че те чака здрав ремонт... — викаше Коце Валяка и тикна в пазвата на унилия съдържател шепа намачкани като шума доларови банкноти.

— Цветане, мързелив селянин си беше и такъв си остана. От къде беше, от Обнова ли? Да те еба и селянина прост!

— Ама, човече, не виждаш ли, че всичко е размазано на пода, какво мезе да намеря по това време и след всичко това. Фъстъци дори няма. Имам само кило, две сурова кайма в хладилника, ако леля Марийка не е откраднала и нея, когато се е омела, заедно с оборота. Утре щях да зареждам, нищо няма, гол съм като пушка! Принцеси ли да ви пека, то и троха хляб не е останала и токът спря, виждаш — обясняваше се разореният кръчмар.

— А бе, стига си мрънкал, не може да нямаш газов котлон, я! Направи една тенджерка кафе и вдигни тая повлекана, и я прати в кухнята, да свърши нещо и тя, едни кюфтета да изпържи, стига тука е хлипала. Къса ми сърцето, като я слушам, ще я накарам да млъкне, ама сега така ми е тръгнало... Действай и ти ще намажеш! Пиши го първоначална инвестиция, ново начало и ти ставам съдружник. Никой няма да те пипне тогава! Аз ще се разправам, а на тия ербапи сивите чакали, помияри ли са, утре аз ръчичките им ще отрежа. Те на тебе да посягат, т.е. на нас де, нали вече сме ортаци. Ще се справиш, ти си мъжко момче, с малко помощ пак ще си стъпиш на краката. Ще стане дори по-хубаво отпреди, ех майка му! Кент флеш!

С много уговорки и молби Цецо успя някак си да вдигне разстроената и съсипана Камелия. Не толкова за да му работи горката

жена, по-скоро да я поотдалечи малко оттатък, за да не дразни извергите с подсмърчането си. Щото тия са такива, че без много да се замислят, можеха да ѝ затворят устата завинаги. За Коце бе чувал, че глави е рязал.

Цецо пусна газовия котлон, сложи тигана да се загрее. Запали друга преносима лампа. Извади каймата, оцеляла е, събра разни продукти, яйца, галета, намери кашу и бадеми, останали, и побърза да ги занесе на разпалените гости, комарджии.

Камелия никога не е обичала да готви и никога не е била домакиня, особено в такова състояние. Стегна се вътрешно и безропотно се захвана с кюфтетата, колкото да спре да мисли за преживяното и за това какво друго може да ѝ се случи още. Разбърка старателно каймата с яйцата и нарязания лук, останал в една купа от снощи. Посегна да добави вегета за доовкусяване и ръката ѝ неволно сама бутна друга кутия, която по принцип въобще не трябваше да е там. Да, кутията сякаш сама падна в каймата и се изсипа цяла. Мишеморката на леля Марийка.

Нечии невидими ръце шетаха и помагаха на Кичка. Тя въобще не се развълнува, ни най-малко дори, само доизтръска съдържанието и хвърли празната опаковка небрежно зад гърба си. Опаковката бе мукавяна, мръсно зелена на цвят и надпис, изписан с черен шрифт, „плъхомор“ върху стилизиран гризач с обърнати нагоре крачета, предал богу дух!

Малко по-късно, когато кюфтетата започнаха да се пържат със зелена пяна в сгрятата мазнина, Камелия също не се впечатли. Скоро се разнесе сладостен аромат на домашно приготвена храна, уют и спокойствие. Извади от тигана готовите кюфтета и ги остави за малко мазнината да се оттече и сега вече бяха готови за сервиране. Цецо дотича, грабна купата, още димяща, и я понесе при изгладнелите негодници, пак бе влязъл в ролята си на гостилничар, пак бе почнал да угодничи, само така можеше да оцелява. Спря се, даде 20 лева на Камелия и ѝ каза шептейки:

— Измитай се и ти отзад през склада, ето ти за такси, нямам повече. Аз ще ги забаламосам и се покрый, пък след празниците ще видим! Не знаех, честно, че си си имала вземане-даване с тия навремето. Съжалявам, дето се получи така, но ме разбери и аз съм им в ръцете на тия, няма мърдане. И моля те, не ходи в полицията по-

лошо ще стане — тя и ония работят заедно, сега го разбрах. Аз ще гледам някак да оправя работите... айде, съжалявам...

Камелия се измъкна и вън, на открито, се втурна в нощта. Минавайки покрай контейнерите, нещо се оплете в краката ѝ. Нещото сякаш я дръпна и тя се плъосна, като в същото време здраво прасна главата си в една от кофите. В този миг отново изгуби съзнание. Доста припадъци ѝ се събраха тази нощ. Причина за поредния инцидент се оказа грозната и зловеща метла на баба Зулфие, която неизвестно какво правеше там, оставена от злата старица, преди да се спомине. Преди три вечери си бе отишла от този свят. При падането, след удара Кичка усети, че отново напуска тялото си. Пръстенът и сега сам се бе наденал. Нещо като вихрушка се изви около нея и я издигна шеметно нагоре, сякаш я изтегли. Тя се понесе сред облаците над блоковете на Студентски град. Постепенно свикна с летенето и се отдаде на шемета му, и тогава усети мощна вибрация, съпроводена с пронизително бучене в определена честотност, недоловима за обикновеното човешко ухо, а само от дивите зверове, бухалите и прилепите. Този уникален звук идваше вероятно от астрала. Това бе зовът на трансцендентална вещерска камбана, която приканваше тази нощ на Шабаш, черно сборище на магьосници чародеи, вещици и демони. Последните се сбират в потайна доба високо горе в планината, под един стар разрушен мост и там се отдават на бесовски хора, оргии и приношение към дявола, когото призовават. Бе настъпила най-дългата нощ в годината и бе пълнолуние. Слънцето на мъртвите грееше високо горе с призрачна синкавост, разтваряща се сред тъмата.

Време така възделеяно от силите на мрака и техните следовници. Цял сомн от подобни твари се носеше в нощното небе, следвайки призива на камбаната. Те летяха над сънлива София, смълчани паланки и селца притихнали, над гори, поля и долини нагоре и все по-нагоре към планинските върхове. Възкресници се надигаха в гробищата и върколаци излизаха на огрени от месеца кръстопътища, таласъми бродеха в сенките. Въртящият се сребрист лунен циркуляр разсича черни облаци в среднощното небе и от тях капе гъст мрак върху всичко долу по заспалата земя. Отново вие нощен вятър, разперил огромни прилепови криле наред спускащия се студ над града.

По това време някъде другаде в София. Примерно Младост 4, точно там, при последните, крайните блокове отдето се вижда Витоша към Околовръстното, седи самотен човек, вперил поглед в нощното небе.

Късно е, застудява, всичко е притихнало. Скръбен месец е надвиснал над града и точно в този момент през обектива на лунната светлина премина силует и застана в небето точно на фона на нощното светило. Странен, нереален, причудлив силует на... летяща вещица, носеща се нейде из мрака.

Заре Мастиката изтръпна и направо не повярва на очите си, прекръсти се суеверно и разтърка чак очи. Направо не можеше да повярва, силуетът вече се бе изгубил, но той действително го бе видял и изруга:

— Бах мааму, това е баба Яга, кълна се, видях я, тя беше или няква такава, видях я ясно! А докторът не ми вярва, че си говоря с джуджета всяка нощ, които идват от друго измерение. Поркаме си заедно до изгрев-слънце и ми е адски гот с тях, разправят невероятни истории. Когато обаче го разказах всичко това и пред лекарската комисия за ТЕЛК-а, много се смяха. Всички бяха единодушни в заключенията си, че съм прещракал пияница, който видимо страда от делириумтременс, имам остро психическо разстройство и натрапчива психопатия, а вероятно и шизофренна параноя. Да, бе, да! Нещастници такива! А, ето че има и баба Яга в действителност. И аз и нея я видях! Що не ми вярвате бе, хора? Има такива неща, това не са бабини дивитини. Има ги! Не съм луд, не съм, бе, хора! Кълна се! Вярвайте ми... Наистина ги виждам, ама, като не ме разбирате, ваша си работа! — и надигна буркана, от който пиеше домашна ракия.

— В Курило трябвало да ме затворят, в остро мъжко, за там съм бил. Ама хич и не било сигурно, че можело да се помогне много в моя случай. При такива разстройства и натрапчиви халюцинации, последица от системна интоксикация, всичко можело да се очаква. Най-добре било да се приложи лоботомия при такова състояние, за успокоение на страдащия, но уви, тя била вече забранена... Остава само електрошокът, добрият стар електрошок. Е, такива ги разправят за мен. Аз им теглих една майна и ходих пак да си пием — така сам си говори Заре Мастиката, мъж на средна възраст, безработен

електротехник, бездомен, сериозен алкохолик с проблеми. Сам той е живо превъплъщение в човешки вид на лирическия герой на сръбската музика и онази ѝ част, където главно се възпяват житейските несрети и се апологетизира по особен начин социалната деградация. Примерно певчески произведения от рода на: „Добро утро, пиянице“, „Бил съм пиянъц“, „Знам за вси съм крив“, „Умирам болестен и много ранен“, „Живели сам“ и други подобни все от тоя десен, където лирическият герой е горд със своя избор да бъде пропадлек.

Горд със своето падение, със своята нищета и низост, до които е докаран от несправедливата съдба, на която сякаш мъсти нарочно с цялата несрета, която може да носи връз себе си. Той е мразен от всички: от семейството си, което вече няма или не е имал, от съседите си, които вече не са му съседи, защото е изгонен и сега се подвизава бездомен. Страда от невярната любима, която го е измамила. Никой не го е еня за него. Няма дори приятели, те първи са го предали. Неговата пропадналост се явява като антитеза на успелия, щастлив и подреден живот на другите. Той мрази света и светът мрази него, но някак си вътрешно усеща по странен начин, че моралното превъзходство е на негова страна, че страданията му го извисяват и все пак победителят е той пък макар и да е полужив и презрян от всички.

Ето това е Заре Мастиката от Младост 4, живее в общото мазе на блока, пуснат по милост от домсъвета за тази зима, колкото да не умре като куче. Седнал е на пуста пейка пред входа и гледа облещената над него луна, пие ракия и си говори сам:

— Ама видях я, разбира се, как да не я видях! Има вещици, има! Светът е пълен с тях, има ги! Феи няма! Нали и аз бях женен за такава една, та ме съсипа, всичко ми взе и ме остави гол на улицата, мръсницата. Да се скитам немил и недраг, и бездомен сега, мамка му и живот!

Проля една отровна сълза, като си спомни злата си съдба, допуши фасата и ядно го смачка и тогава усети нежно потупване по рамото от малка отрудена джуджешка ръка и чу топъл изпълнен със съчувствие глас:

— Хайде Зарко, идвай си, да се прибираш вече, че ще замръзнеш, тази нощ ще вали сняг, става студено! Зимата иде! Ние вече си дойдохме, донесли сме от любимото ти бургундско и френски коняк имаме, и голяма торта, малко смачкана, но става. Идвай, в мазето

сме, да ти разкажем какви перипетии имахме днес. Бяхме в избата на графовете Естерхази в замъка им, а какво намерихме в съкровищницата...?

— Добре, Торин — отвърна Заре Мастиката — ще погледам луната още малко и си идвам. — Той знаеше, че неговите приятели джуджетата са дошли отново при него както всяка нощ и ги чака пиршество до зори. Те са прокопали тунели под цялата земя и се движат през различни измерения, така идват и при него, в мазето, където ношува. Те са нещо като „бандити на времето“ проникват в подземията на замъци, абатства, музеи, галерии, изби и задигат съкровища, скъпоценности и произведения на изкуството, и добра пиячка, то се знае. Това са неговите приятели — истинските му!

Любезни читателю, тук ще си позволя да добавя една друга кратка история, която на пръв поглед няма нищо общо с нашата история, освен че се случва по същото време и накрая финалите им и на двете драматично се пресичат.

В ранна декемврийска утрин след физкултура на отворен прозорец о.з. полковник Зефир Трендафилов, пенсионер, влезе в банята, взе бърз душ и се приготви да седне зад бюрото с чаша димящо кафе, да поработи. Да не избяга птиченцето. Ранно пиле, рано пее! Всички трудолюбиви манияци стават рано.

Дооправяйки сутрешния си тоалет, полковникът, който освен това бе още и поет, и издател, с видимо удоволствие и себевъзхищение поглади бялата си брадичка. Бе абсолютно убеден, че прилича на съветски писател! Само едно го измъчваше, от години се бореше с дилемата на кого точно прилича — на Шолохов или повече на Шукшин. Веднъж му се струваше, че прилича на единия, друг път пък на другия. Беше му трудно определено да намери баланса в това раздвояване, даже разтрояване на личността си. Както казахме дотук, Трендафилов е известен литератор и от години е член на СБП, част от групата на писателите с кобури^[1].

Като издател и собственик на „Литературни стружици“, издателство за праведна класово-партийна и марксистко-ленинска литература и сега подготвяше за печат многотомното си изследване, посветено на Българския социалистически реализъм. И, о! Какъв ужас!

Когато седна пред персоналния си компютър — ръкописът го нямаше. Плодът на близо десетгодишно усилие бе изчезнал. През нощта някой злодей бе хакнал компютъра на полковника и бе изтрил хилядите страници на многотомното му къртовско изследване. Къртовско като усилие, от една страна и от друга, като пълна липса на светлина в него. На мястото на епохалната му творба бе качен порнографски роман на никому неизвестния, ужасно бездарен и неграмотен Б. Н. — „Другари, лъскайте щиковите“. Долнопробно произведение, изпъстрено с неправдоподобни истории, с нереалистични герои, противоположни за вкуса на масовия читател. Вулгарна картина на живота, изпълнена с извратени усещания и патологичност, кошмарна гавра с морала.

Полковник Трендафилов изрева като смъртноранена в сърцето пантера и разби с юмрук монитора пред него. От ръката му бликна кръв, но той не ѝ обърна внимание, скочи от стола и бясно закрачи из стаята напред — назад, безспир както някога вълците в старата зоологическа градина.

Така обезумял крачи до десет, десет и нещо, след което навлече балтона си и гологлав, и разрошен, нещо, което никога не си бе позволявал, заскита из софийските улици. Ръката му продължаваше да кърви, както и душата му.

До този момент в живота си възрастният поет социалист винаги се бе чувствал твърд и непоколебим като кобалт, смело вярваше, че няма открити бронибойни патрони, които да могат да поразят вярата му. Сега за първи път се почувства уплашен. Не бе изпитал страх нито на 10-ти ноември, нито когато взривиха мавзолея или умря Живков, или дори при завръщането на Царя, но днес подобно на звяр усети чисто интуитивно, че е заплашен, неговото време свършваше.

Дойде на себе си чак следобеда. Бе спрял пред антикварен магазин и след дълго виране във витрината се сепна, явно се присети за нещо и влезе. След малко си тръгна оттам, бе взел дебел тефтер с остаряла кожена подвързия и плати за него голяма сума пари на алчния антиквар. Онзи му продаде ценна находка — личния бележник на поета партизанин, на безстрашния командир Запрян Краваров, загинал пролетта на 44-та. Вътре в тефтера имаше първата редакция на стихосбирката му „Стоманени искри“ и недовършената поема „Барикада“, няколко преписани стихотворения на Маяковски, Лермонтов и Есенин, и таблицата за умножение.

Привечер полковник Трендафилов се прибра у дома си, качи се в жилището си, отвори гардероба и вътре от кутия за обувки извади бойния си пистолет. Взе и ключовете си за колата. Метна се на старата си Волга ГАЗ М — 21 с еленче на капака и бясно натисна газта. След половин час бе извън София и със свирене на гуми шеметно се носеше по завоите на Витоша, навлизайки все по-навътре и по-навътре в планината. Искаше само едно, час по-скоро да стигне до лобното място на поета партизанин. Това е местността Побитите камъни и е високо горе. Има стари мегалити, долмени, останали още от памтивека. Там се издига и малък обелиск от чер гранит с петолъчка на него и надпис „Героите никога не умират, смърт на фашизма, свобода на народа!“. Това е мястото, на което била открита главата на партизанския командир Запрян Краваров според спомени на очевидци. На километър по-долу четата му попаднала на засада и там дала последния си бой срещу оградилите ги жандармеристи и войска. Битката била неравностойна и жестока. Другарите накрая били свършили патроните си, но не искали да се предадат, а да умрат за свободата. Имали останала само една бомба, те се прегърнали заедно и Краваров я взривил.

Когато открили главата му, между зъбите си той още стискал щифта на бомбата. Лично ген. Кочо Стоянов вдигнал главата на поета, за да я покаже на войската, преди да я запрати в дерето. Оттам я прибрали малки овчарчета и я погребали на това място. Такава е описана историята в учебниците от социалистическата епоха и в анализите на антифашистката борба у нас. Истината е, че поетът партизанин е бил заклан, докато спял от собствените си другари, за да си поделят парите, които той бил получил предния ден от Съветската легация за организиране на нелегална подривна дейност срещу режима на Царството и не е имало никакви бойни действия. А отрязаната глава на партизанския командир, за която била давана награда, предали на властите и си поделили още 100 000 лева. Единият от палачите имал брат полицаи, така че всичко бързо се уредило и те се спотаили. Това обаче го знаеха малцина. След 9-ти името на партизанския командир Запрян Краваров носеха едно спортно училище, едно ТВУ, завод за цинкови кофи и един краварник за експериментално животновъдство.

Двигателят на волгата се задави и угасна окончателно. Полковникът заряза колата и продължи нагоре пеша. Бе мръкнало, но

той решително се запровира през шубраците по горските пътеки, огрявани само от месечината. Някъде късно през нощта, ожулен, изкалян, плувнал в пот и запъхтян, поетът издател изникна от гората в началото на поляната на местността Побитите камъни. На това място в този момент се разиграваше фантастичен спектакъл, невъзможен и нереален за човешките възприятия и здравия разум, все едно излязъл от средновековните легенди и предания. Зловещ черен маскарад, извратена нощна фантасмагория на вещерски сабат, сборище на чародеи, магьосници и демони, пресъздаден по някой гримоар.

Навсякъде горяха вещерски огънове. Събралото се множество от сенки се нижеше в обратно ляво хоро, уловени между мегалитите. Всички са голи и ни най-малко не се смущават от скверността си.

Един паднал долмен, върху който са били извършвани някога човешки жертвоприношения през езическите времена, по който още личат улеите, откъдето се е отичала кръвта, е превърнат тази нощ в черен олтар. Върху него лежи изпаднала в транс млада вещица с разпуснати коси и това не някой друг, а самата Камелия, нашата злощастна героиня, лежи там, както я е майка родила и както ѝ бе предрекла баба Зулфие. Около нея са натрупани всякакви блюда, достойни за вещерска оргия: мъртви пълхове, змии, гущери, тритони, саламандри и всякакви други гнусни твари. Отровни гъби, мандрагори, корени, разнообразни билки, стъкленици с вълшебни отвари, еликсири, мазила и отрови. Кукли от восък, набодени с игли също не липсват.

Разпопен поп, необогомил — посветен, разтваря плащеницата си, от която щръква мъжествеността му — гол, напрацял от похот, изстъпен служи черна меса на това прокълнато място, сборище на нощни сенки и сквернотатства, богохулникът. Кади с горящ катран и сяра, след това поръсва с нафора голия корем и слабините на царицата на Шабаша, дяволската невеста. Прави обърнат кръст от бодли и тръни и го полага в нозете ѝ. Наоколо танцуват разчорлени млади вещици. Непристойно и бесовски се отдават на вещерите, гнусно посвещавайки се на всякакъв разврат, като крамолно богохулстват.

Тържествуваща вакханалия на сатири и нимфи, менади и фавни, хвалещи древния горски бог на плодородието, стария Пан.

Всички те благоговоят и обичат горещо един вонящ пръч, символ на Кумира им, когото гаят любовно и обсипват с ласки, целувайки го

навред и същият го зоват мосю Бернар. Така тази тълпа, участваща в сборището, сред гнусен разврат призовава принца на мрака и му въздава слава.

Уморен и вгълбен в себе си, поетът полковник вървеше бавно и пресичаше поляната направо през вещерското сборище, без да вижда нищо от огньовете и бесовските хора. Крачеше напред, за него всичко наоколо бе само мрак и нощна пустош. Дори когато за малко не стъпи в пламъците на един от огньовете и само дето не пламна крачолът на панталона му, от това пак не забеляза нищо, продължи да върви. Вярно, че целият този дяволски маскарад се разиграваше в астрала или някакво друго измерение, далеч от хорските очи и недостижим за човешките възприятия, но и Трендафилов от своя страна си бе заклет атеист и непоколебим материалист, така че бе напълно абсурдно той да можеше да прогледне в невидимото и да съзре какво се вършеше в този нощен час на това място. Само беснуващите го изгледаха с безкрайна почуда, когато премина сред тях.

Накрая на силите си полковникът все пак стигна до лобното място на партизанския командир и се свлече до малкия обелиск. Така остана притихнал близо двадесет минути. После решително се изправи и извади от джоба на балтона си пистолета, зареди го, вкара патрон в цевта. С другата ръка притисна тефтера на Запрян Краваров до гърдите си и като извика:

— Учителю, другарю, аз идвам... — и се застреля в главата. Проехтя глух самотен изстрел и отекна из околните смълчани гори. Къде си е мислел, че отива поетът? Не стана ясно и като какво си е представял отвъд смъртта? Дали государствените лагери на ада или балнеолечебните санаториуми и почивни станции на рая, ние не знаем!

Тялото на полковник Трендафилов се просна безжизнено върху паметника, ръцете и краката му увиснаха безпомощно отстрани. В този момент и вътрешнотелесните му течности се изляха върху паметника, както се случва в такива случаи, тялото се освобождава от тях.

Чувайки изстрела от другата страна на поляната, господин Бернар злобно се ухили, с жестока гримаса и разклати рогата си. Още една черна душа бе отлетяла към Ада.

Започнаха да прехвърчат снежинки.

Какво се случи долу, на земята, през това време? Рано на другата сутрин София бе покрита цялата в сняг, бял пухкав сняг, който заваля на разсъмване и още продължаваше да вали, като да скрие всичко гадно от изтеклата нощ и да прочисти града за светлите рождественски празници.

Първият, който влезе малко преди обед в механа „Мечкадарите“, съгледа следната картинка. Шайката на Емо Шмекера и самият той бяха изпопадали около преобърнатата маса с разпилени по пода много пари. Всички те бяха сгърчени със зелена пяна, засъхнала по устните, досущ като мъртви пльхове. Мишеморката бе свършила своето. Коце Валяка бе успял да изпълзи до средата на кръчмата и там бе издъхнал в ембрионална поза, стискайки още пистолет. Петромаксовата лампа продължаваше да свети, от което обстановката ставаше още по-призрачна, съчетана със зимната здрачевина, нахлуваща отвън. На самия вход на механата лежеше собственикът Цветан Въцов, застрелян в гърба, явно опитвайки да се омете.

Отзад зад кръчмата, до контейнерите, откриха тялото на Камелия, изстинало. След като през изминалата нощ стана царица на Шабаша, тя повече не пожела да се завърне в света на живите и нормални хора и заживя като горска нимфа горе в планината. Нищо повече и не я свързваше с нашия тъжен свят. Дъщеря ѝ Калина бе издъхнала през нощта в „Пирогов“, въпреки усилията на лекарите, докато нея я пребиваха и изнасилваха извергите на Шмекера. Когато вдигаха трупа ѝ да го откарат в моргата, от ръката ѝ се изхлузи зелениясалият пръстен и цопна в канала на градската канализация.

Заре Мастиката го намериха и него, замръзнал на пейката пред блока с празен буркан до него. Веждите му бяха заскрежени, а изцъкленият му поглед оставаше вперен нагоре в небето, макар и застинал. Там някъде, където бе съгледал летящата на лунна светлина вещица предната нощ.

Клетият самотен пияница, наистина бе видял странната метаморфоза на кафанската певачка Камелия, която, преобразена като вещица, волно се рееше под звездите. Хората и за това нямаше да повярват на Заре Смахнатия и той го отнесе със себе си, това фантастично видение, не го сподели със света. Споменът за летящата Камелия остана само в душата и сърцето му; той не знаеше, но действително това бе именно тя. Краса Червената, както някои я

познаваха в битността ѝ на нощна пеперуда или Кичка, както ѝ викаха колежките, приятелките и накрая като Камелия от Люлин, творческото ѝ амплоа, с което си и отиде. Всъщност най-вярно това бе Красимира от 7б на кварталното училище, в което бе учил някога младият Светозар. Бяха от един клас, заедно бяха стояли в една класна стая. Тя на предния чин, той зад нея. Често пъти бе преписвал от нея на класни и контролни или пък друг път, когато го вдигаха на урок, тя нарочно така поставяше учебника си, че той да може да гледа от него. Ех, ученически години! Тогава Светозар тайно бе влюбен в Красимира. Тя бе неговата първа и несбъдната ученическа любов. Така и не успя да ѝ разкрие чувствата си, ако и по цял час ден след ден да съзерцаваше профила ѝ и косите ѝ. После го изключиха от училище заради някаква глупост и го преместиха в друго даскало, някъде другаде и не я видя повече. Това бе доста отдавна, преди повече от тридесет години. Тогава бяхме още деца, малки уплашени и смазани от социализма същества, които правеха своите първи стъпки, носейки своите първи тръпки, нерешителни и плахи, малко объркани и неразбрани. (по „Щурците“) Красимира май тогава също харесваше Светозар, но нещата, казахме, се развиха по друг начин. Ох, какво направи животът с нас или ние с него? Няма значение, така или иначе всичко това няма смисъл днес...

В крематориума след празниците ги кремираха пак заедно. Първо Красимира, после Светозар, както са били постъпили по ред на номерата като в клас, проверих. Пияният крематор дори обърка работите и без да иска, взе, че смеси праха им.

Така това, което Животът не бе успял да събере, го стори Смъртта! Накрая бяха заедно, завинаги...

Бог да ги прости, да се смили над душите им, амин!

Механа „Мечкадарите“ бе необитаема пустош доста време след това, свърталище на наркомани и клошари. През това време там станаха още няколко убийства по загадъчен начин и един ден Общината реши да я събори. На нейно място изникна нова хубава детска градина, от тия модерните, построени с европейски средства. Не след дълго обаче децата, които посещаваха ОДЗ „Ягодов сладкиш“, така се казваше детската градина, с ужас започнаха да разказват за някаква зла старица, прегърбена с увиснала глава, много грозна, която

сама си говорела и си се смеела, и която обикаляла двора или бродела из коридорите на детския дом. Виждали я и насън много от децата.

Да, това навярно бе злата вещица баба Зулфие или по-точно сянката ѝ, която от време на време се завръща от отвъдното и като привидение се появява, за да си търси изгубения пръстен и да разпръскнува страх.

Минаха години.

Отново е Коледа, цари празнично настроение, ухае на прясно изпечени курабии, и греяно вино с канела и карамфил. Носят се песни, смях и веселие.

Звъни се на вратата ми. Не очаквам никого. Продължава да се звъни. Накрая ставам от бюрото, оставям работата си, затварям писалката и отивам до входната врата. Питам кой? Тишина. Пак питам: Кой е? Известно мълчание и се чува остра спастична кашлица, в която се дави в задух и хрипове нечовешки глас... и зъл кикот!

P. S. Много по-късно, при разкриване на една част от архивите на ДС излезе нещо, за което аз не знаех, нещо, което хвърля допълнителна светлина върху тази история. Сметнах за необходимо да го добавя, въпреки изминалите оттогава много години, сега нещата стават по-ясни.

Тогава, някога в епохата на Зрелия социализъм председателят на Комисията за борба с противообществените прояви към район „Христо Ботев“ др. Зефир Трендафилов, още майор през далечната 1985 година е предложил лицето Светозар Пламенов Зарков, ученик от 7-и Б клас на 128-о училище в ж.к. Младост да бъде профилактирано и въдворено в трудововъзпитателен интернат. Въпросният е понадлежал на посочената санкция поради изявени криминални прояви, като незаконно присвояване на два броя велосипеди „Школник“ и „Балкан“ посредством взломни кражби. Впоследствие от които са се възползвали и други лица и неправомерно са се возили из квартала. Били са забелязани от дознатели. Освен това средношколецът е заподозрян и за още множество други незаконни прониквания в мазета, усвояване на голям брой компоти, домашни вина и инструменти. Последните препродавал на битака. Отличава се със слаб успех и лоша дисциплина.

През следващата година оперативният работник, въпросният офицер, е предложил за изключване и пренасочване, с цел превъзпитание и на лицето Красимира Евтимова Илиева от същото училище за скандално поведение, несъответстващо на нормите на социалистическия морал и видима демонстрация на упадъчно западно влияние. Посочената е обект на наблюдение и предстояща профилактика. Системно отсъства от учебния процес, което се изразява в бягства от час, слаби оценки и неизвинени отсъствия. Има сведения за движение в лоши компании, тютюнопушене и употреба на алкохол. Слаб родителски контрол, същата е от неблагонадеждно семейство и произход, врагове на народната власт. Да бъдат предприети съответни действия по надлежния ред!

Подпис: агент Кошевой-Вордулак (майор Трендафилов)

---

[1] писатели, поети с кобури. За повече информация виж романа на Владислав Тодоров „Цветът на хамелеона“, виж Крум Ножаров там

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.